

**REPUBLIKA
SLOVENIJA
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE**
LJUBLJANA

Številka: **Su 142/2024 - 2**
Datum: 22. 03. 2024

Irena Ulčar Cvelbar
Novinar komentator
RTV Slovenija

e-pošta: Irena.Ulcar@rtvslo.si

ZADEVA: Novinarsko vprašanje delovni spor direktor NPU
ZVEZA: Vaš elektronska pošta z dne 21.03.2024

Spoštovani,

v zvezi z vašim zgoraj navedenim vprašanjem vas obveščamo, da je na tukajšnjem sodišču potekal spor z opr. št. I Pd 828/2020 zaradi premestitve na drugo delovno mesto in izplačila razlike v plači.

V zadevi je bila izdana sodba z dne 2. 7. 2021, ki vam v anonimizirani obliki posredujemo v prilogi. Sodba je bila v pritožbi potrjena in je postala pravnomočna 9. 11. 2021.

Lepo pozdravljeni,

Martina Hrovat
Uradna oseba
za dostop do informacij javnega

Priloga:
– kot v dopisu

I Pd 828/2020 / 56

REPUBLIKA SLOVENIJA
DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE
V LJUBLJANI

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Delovno in socialno sodišče v Ljubljani je v senatu, ki so ga sestavljali višja sodnica Mirjam Jaklič Petrovič kot predsednica ter sodnici porotnici Jadranka Gruden in Brigita Oberžan kot članici,

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke: **DARKO MUŽENIČ**,
, ki jo zastopa Odvetniška pisarna LMR
d.o.o., Koprška ulica 72, Ljubljana, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA, MINISTRSTVO ZA NOTRANJE ZADEVE, POLICIJA**,
Štefanova ulica 2, Ljubljana, matična številka: 5854814000, ki jo zastopa Državno odvetništvo RS, Šubičeva ulica 2, Ljubljana,

zaradi premestitve na drugo delovno mesto in izplačila razlike v plači (pcto. 4.689,36 EUR s pp),

po dne 2. 7. 2021 opravljeni obravnavi in po seji senata istega dne

RAZSODILO:

- I. Sklep tožene stranke št. 1002-273/2020/5 (1502-26) z dne 12. 5. 2020 in sklep Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja št. 10051-300/2020/3 z dne 22. 7. 2020 se razveljavita.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki za čas od 25. 5. 2020 do 20. 12. 2020 priznati vse pravice na delovnem mestu direktor Nacionalnega preiskovalnega urada in ji obračunati razliko v plači med 54. plačnim razredom, do katerega je upravičena na podlagi pogodbe o zaposlitvi št. 100-134/2019/13 (1502-26), in 51. plačnim razredom, v katerega je bila uvrščena, in od bruto mesečnih zneskov plače odvesti predpisane davke in prispevke ter tožeči stranki izplačati pripadajoči neto znesek razlike v plači skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 16. dne v mesecu za pretekli mesec dalje do plačila, vse v roku osmih dni.
- III. Kar zahteva tožeča stranka več ali drugače (poziv nazaj na delo na delovno mesto direktor Nacionalnega preiskovalnega urada, priznanje vseh pravic na delovnem mestu direktor Nacionalnega preiskovalnega urada od 21. 12. 2020 dalje, obračun in plačilo razlike v plači s pp od 21. 12. 2020 dalje in zakonske zamudne obresti od dosojenih razlik v plači za čas od 6. dne do 15. dne v mesecu za pretekli mesec) se zavrne.
- IV. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v višini 1.775,10 EUR v roku osmih dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka paricijskega roka do plačila.

Tožena stranka sama krije svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožnik je navajal, da je bil z odločbo z dne 21. 5. 2019 imenovan na položaj direktorja Nacionalnega preiskovalnega urada (v nadaljevanju: NPU) v Policiji, Generalni policijski upravi, Upravi kriminalistične policije, za dobo petih let od 1. 6. 2019 do 31. 5. 2024. Dne 6. 5. 2020 je bil z odločbo tožene stranke razrešen s položaja direktorja NPU. Nadalje je bil s sklepom z dne 12. 5. 2020 premeščen na delovno mesto policijski svetnik v Policiji, Službi generalnega direktorja policije. Zoper sklep je tožnik vložil pritožbo na Komisijo za pritožbe iz delovnega razmerja, katera je s sklepom z dne 22. 7. 2020 pritožbo kot neutemeljeno zavrnila. Odločba o razrešitvi je bila nezakonita, kar je ugotovilo Upravno sodišče

RS s sodbo opr. št. III U 82/2020 z dne 17. 9. 2020. Nezakonitost odločbe o razrešitvi in njena odprava v upravnem sporu pomeni tudi nezakonitost sklepa o premestitvi, saj je s tem odpadla tudi podlaga za izdajo sklepa o premestitvi. Nezakonita premestitev z delovnega mesta direktor NPU, ki je uvrščeno v 54. plačni razred, na drugo delovno mesto policijski svetnik, ki je uvrščeno v 51. plačni razred, je za tožnika tudi pomenila, da je od 25. 5. 2020 dalje neupravičeno prejemal za tri plačne razrede manjše plačilo, zato zahteva plačilo razlike v plači. Ker je sklep o premestitvi nezakonit, to posledično pomeni, da še vedno velja tožnikova pogodba o zaposlitvi za delovno mesto direktorja NPU. Zato je dolžna tožena stranka tožnika pozvati nazaj na navedeno delovno mesto in mu iz tega naslova priznati vse pravice. Tožnik je predlagal, da sodišče razveljavi sklepa z dne 12. 5. 2020 in 22. 7. 2020 ter toženi stranki naloži, da je dolžna tožnika pozvati nazaj na delo na delovno mesto direktor NPU in mu od 25. 5. 2020 dalje priznati vse pravice na tem delovnem mestu ter obračunati razliko v plači med 54. in 51. plačnim razredom in po odvodu davkov in prispevkov izplačati neto zneske razlik v plači z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 6. dne v mesecu za pretekli mesec.

2. Tožena stranka je zahtevku ugovarjala. Navajala je, da je tožnika, ker mu je predčasno prenehal položaj direktorja NPU (gre za položajno delovno mesto), pravilno in kot je tudi dogovorjeno s pogodbo o zaposlitvi, premestila na delovno mesto, ki ustreza njegovemu nazivu in za katerega izpolnjuje pogoje, tj. delovno mesto policijski svetnik. Ugovarjala je vrnitvi nazaj na delo na delovno mesto direktor NPU ter izplačilu plač in teku zakonskih zamudnih obresti. Nadalje je navajala, da je bil tožnik s sklepom z dne 8. 12. 2020 ponovno premeščen na drugo delovno mesto in da tožnik to premestitev izpodbija v sporu pod opr. št. I Pd 90/2021. Glede na novo premestitev je ugovarjala pozivu nazaj na delovno mesto direktorja NPU, priznanju vseh pravic na tem delovnem mestu in plačilu razlike v plači ter v zvezi s tem podala ugovor litispendence. Predlagala je, da sodišče tožbo v 2. in 3. točki zavrže (zaradi litispendence), v preostalem delu pa tožbeni zahtevek zavrne.
3. Sodišče je v dokaznem postopku prebralo priloge po popisu spisa od A1 do A15 in od B1 do B34. Dokazni predlog za zaslišanje prič Antona Travnerja in Roberta Ferenca je kot nepotrebnega zavrnilo, ker je bilo na podlagi listinskih dokazil dejansko stanje v celoti razjasnjeno. V tem sporu je sodišče presoјalo zakonitost premestitve tožnika na drugo delovno mesto, pri čemer je bil razlog premestitve izključno njegova razrešitev s položaja direktorja NPU. Zakonitost razrešitve je bilo predhodno vprašanje za odločitev o zakonitost premestitve. O razrešitvi je odločalo Upravno sodišče RS. Po pravnomočnosti sodbe o razrešitvi je sodišče odločalo v tej zadevi, pri čemer odločitev temelji na podlagi izdanih sodb in drugih odločb ter ostalih listinskih dokazil iz prilog spisa. Zaslišanje prič na rešitev ne bi v ničemer vplivalo in je bilo zato za odločitev popolnoma nepotrebno.

Po tako izvedenih dokazih je sodišče ugotovilo, da je tožbeni zahtevek v pretežnem delu utemeljen.

4. Tožnik je bil z odločbo tožene stranke z dne 21. 5. 2019 imenovan na položaj direktorja Nacionalnega preiskovalnega urada (v nadaljevanju: NPU) v Policiji, Generalni policijski upravi, Upravi kriminalistične policije, za dobo petih let, in sicer od 1. 6. 2019 do 31. 5. 2024 (A5). Pravdni stranki sta 21. 5. 2019 sklenili pogodbo o zaposlitvi, na podlagi katere je bil tožnik za navedeno obdobje v delovnem razmerju na delovnem mestu direktor NPU, v uradniškem nazivu višji kriminalistični svetnik – preiskovalec (A6). Dne 6. 5. 2020 je tožena stranka izdala odločbo, s katero je tožnika z dnem 6. 5. 2020 razrešila s položaja direktorja NPU (A1).
5. V posledici razrešitve s položaja direktorja NPU je tožena stranka tožniku ponudila sklenitev aneksa št. 1 k pogodbi o zaposlitvi z dne 21. 5. 2019, na podlagi katerega bi tožnik s 7. 5. 2020 nadaljeval delovno razmerje za nedoločen čas na delovnem mestu policijski svetnik, v uradniškem nazivu višji policijski svetnik (B3). Tožnik aneksa ni sprejel. Tožena stranka je nato s sklepom, izdanim dne 12. 5. 2020 (ki je bil tožniku vročen 18. 5. 2020), z dnem 21. 5. 2020, vendar ne prej kot sedmi dan po vročitvi sklepa, tožnika premestila na delovno mesto policijski svetnik (šifra delovnega mesta: 71069), v uradniškem nazivu višji policijski svetnik, v Policiji, Službi generalnega direktorja policije (A2). Zoper sklep je tožnik dne 22. 5. 2020 vložil pritožbo na Komisijo za pritožbe iz delovnega razmerja (A3), katera je s sklepom z dne 22. 7. 2020 pritožbo kot neutemeljeno zavrnila in sklenila, da stroške postopka nosi pritožnik sam (A4).
6. Sporna v tem sporu sta sklep o premestitvi tožene stranke z dne 12. 5. 2020 in sklep Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja z dne 22. 7. 2020.
7. Tožnik je bil na podlagi odločbe tožene stranke z dne 21. 5. 2019 in pogodbe o zaposlitvi z dne 21. 5. 2019 zaposlen na delovnem mestu direktorja NPU, ki je položajno delovno mesto (82. člen Zakona o javnih uslužbencih, ZJU, Ur. l. RS, št. 56/2002 in nadaljnji).

Tožena stranka je tožnika razrešila s tega položaja na podlagi petega odstavka 83. člena ZJU, ki določa, da lahko funkcionar oziroma organ, pristojen za imenovanje, na predlog funkcionarja, pristojnega za predlaganje imenovanja, v enem letu od nastopa funkcije razreši generalnega direktorja v ministrstvu, predstojnika vladne službe, generalnega sekretarja v ministrstvu, predstojnika organa v sestavi ministrstva, načelnika upravne enote in direktorja občinske uprave oziroma tajnika občine, ne glede na razloge iz drugega odstavka tega člena. Razrešitev po tem odstavku je ne glede na to, kdaj je funkcionar nastopil funkcijo, možna tudi v

enem letu od imenovanja uradnika na položaj. O razrešitvi tožnika s položaja direktorja NPU je odločalo Upravno sodišče v zadevi opr. št. III U 82/2020.

Za odločitev v tej zadevi je relevantna določba sedmega odstavka 83. člena ZJU, ki določa, da se po prenehanju položaja po 1. točki drugega odstavka ter tretjem, četrtem in petem odstavku tega člena uradnika, ki je bil že pred začetkom opravljanja položaja kot uradnik zaposlen v istem ali drugem državnem organu ali upravi lokalne skupnosti, premesti na delovno mesto, ki ustreza njegovemu nazivu in za katero izpolnjuje pogoje.

8. Tožnik je bil s sklepom tožene stranke z dne 12. 5. 2020 premeščen na drugo delovno mesto, ker mu je na podlagi odločbe z dne 6. 5. 2020 predčasno prenehal položaj direktorja NPU. Zakonitost premestitve tožnika na drugo delovno mesto je tako odvisna od zakonitosti same razrešitve s položaja direktorja NPU.
9. Tožnik je zoper odločbo tožene stranke o razrešitvi z dne 6. 5. 2020, potrjeno s sklepom Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja z dne 22. 7. 2020, vložil tožbo (A7). Upravno sodišče RS je s sodbo opr. št. III U 82/2020-33 z dne 17. 9. 2020 tožbi ugodilo, odločbo vršilca dolžnosti generalnega direktorja Policije št. 1002-273/2020/1 (1502-26) z dne 6. 5. 2020 odpravilo in zadevo vrnilo navedenemu organu v ponovni postopek (A8). Tožena stranka je 18. 11. 2020 zoper sodbo vložila predlog za dopustitev revizije (B25). Vrhovno sodišče RS s sklepom opr. št. X Dor 328/2020-3 z dne 6. 1. 2021 revizijo dopustilo (B27). Tožena stranka je nato 25. 1. 2021 vložila revizijo (B28), ki jo je Vrhovno sodišče RS s sklepom opr. št. X Ips 18/2021 z dne 5. 5. 2021 zavrglo (A14).

Tožena stranka je dne 17. 11. 2020 izdala sklep, s katerim je ponovljeni upravni postopek razrešitve direktorja NPU ustavila (A15). Zoper sklep pritožba ni bila vložena, tako da je postal dokončen in tudi pravnomočen.

10. Iz pravnomočne sodbe Upravnega sodišča opr. št. III U 82/2020-33 z dne 17. 9. 2020 izhaja, da je bil tožnik nezakonito razrešen kot direktor NPU v Policiji, Generalni policijski upravi, Upravi kriminalistične policije in da je bila ta odločba odpravljena. Iz pravnomočnega sklepa tožene stranke z dne 17. 11. 2020 pa izhaja, da je tožena stranka postopek razrešitve direktorja NPU ustavila. Glede na navedeno sodišče ugotavlja, da je odpadla pravna podlaga za premestitev tožnika z delovnega mesta direktor NPU v Policiji, Generalni policijski upravi, Upravi kriminalistične policije, na delovno mesto policijski svetnik v Policiji, Službi generalnega direktorja policije. Razlog premestitve tožnika po sklepu z dne 12. 5. 2020 je namreč izključno v razrešitvi tožnika s položaja generalnega direktorja NPU. Ker je bilo ugotovljeno, da tožnik ni bil zakonito razrešen s tega položaja, je bila tako tudi premestitev tožnika, podana po sedmem odstavku 83. člena ZJU,

nezakonita. Glede na navedeno je sodišče sklep tožene stranke z dne 12. 5. 2020 in sklep Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja z dne 22. 7. 2020 razveljavilo.

11. Na odločitev ne vpliva dejstvo, da je tožena stranka obnovila postopek imenovanja direktorja NPU. Tožena stranka je z odločbo z dne 13. 11. 2020 odločila: da se obnovi postopek posebnega javnega natečaja za direktorja Nacionalnega preiskovalnega urada v Policiji, Generalni policijski upravi, Upravi kriminalistične policije, št. 1100-74/2019/5, objavljenega dne 19. 3. 2019; odločbo o imenovanju tožnika na položaj direktorja NPU odpravila in postopek posebnega javnega natečaja za direktorja NPU, št. 1100-74/2019/5, objavljenega dne 19. 3. 2019, ustavila (B22). Zoper odločbo je tožnik vložil pritožbo, ki jo je tožena stranka s sklepom z dne 22. 1. 2021 zavrgla (B29). Tožnik je 15. 2. 2021 vložil tožbo na Upravno sodišče RS, s katero zahteva odpravo odločbe o obnovi postopka (A13). Odločba tožene stranke je postala dokončna, ne pa pravnomočna. Sodišče je pri svojih odločitvah vezano le na pravnomočne odločbe. Ker je tožnik zoper odločbo tožene stranke z dne 13. 11. 2020 vložil tožbo, odločitev o obnovi postopka ni pravnomočna in sodišče pri odločanju v tej zadevi nanjo ni vezano. Glede na navedeno sodišče ugotavlja, da ne drži trditve tožene stranke, da tožnik ni bil direktor NPU in da tako niti ni moglo priti do njegove razrešitve.
12. Tožnik zahteva razliko v plači med plačo, ki jo je prejemal na delovnem mestu direktor NPU in plačo, ki jo je prejemal za delovno mesto policijski svetnik. Tožnik je na delovnem mestu direktor NPU prejemal plačo s 54. plačnim razredom (9. člen pogodbe o zaposlitvi z dne 21. 5. 2019 – A6) in na delovnem mestu policijski svetnik plačo z 51. plačnim razredom (sklep z dne 12. 5. 2020 - A2). Ker je bil tožnik nezakonito premeščen na drugo delovno mesto in je bila odločba o premestitvi razveljavljena, je upravičen do razlike v plači med 54. in 51. plačnim razredom od 25. 5. 2020 (ko je pričel prejemati plačo za 51. plačni razred).
13. Tožnik zahteva razliko v plači od 25. 5. 2020 dalje, vendar mu le-ta v tem sporu pripada le do 20. 12. 2020. Tožena stranka je namreč tožniku 8. 12. 2020 izdala nov sklep o premestitvi na drugo delovno mesto (policijski svetnik, šifra delovnega mesta: 70026), veljaven od 21. 12. 2020 (B33). Tožnik je zoper to odločitev (sklep je bil potrjen s sklepom Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja z dne 3. 2. 2021) dne 16. 2. 2021 vložil novo tožbo (B32). V novi tožbi, vodeni v drugi zadevi pod opr. št. I Pd 90/2021, zahteva razveljavitev sklepov z dne 8. 12. 2020 in 3. 2. 2021, da ga je dolžna tožena stranka pozvati nazaj na delovno mesto direktor NPU, mu od 21. 12. 2020 dalje priznati vse pravice na tem delovnem mestu in mu obračunati in izplačati razliko v plači s pp med 54. in 51. plačnim razredom za čas od 21. 12. 2020 dalje. Glede na nov sklep o premestitvi in z njim določeno plačo sodišče lahko v predmetnem sporu odloča le o plači tožnika za čas do 20. 12. 2020. Enako velja za zahtevek za priznanje vseh pravic na delovnem mestu direktor NPU. Glede na navedeno je zahtevek za plačilo

razlike v plači, kot tudi priznanje vseh pravic na delovnem mestu direktor NPU, za čas od 21. 12. 2020 dalje zavrnilo.

14. Tožena stranka je tako dolžna tožniku za čas od 25. 5. 2020 do 20. 12. 2020 priznati vse pravice na delovnem mestu direktor NPU in mu obračunati razliko v plači med 54. plačnim razredom, do katerega je upravičen na podlagi pogodbe o zaposlitvi št. 100-134/2019/13 (1502-26), in 51. plačnim razredom, v katerega je bil uvrščen po sporni premestitvi, in od bruto mesečnih zneskov plače odvesti predpisane davke in prispevke ter mu izplačati pripadajoči neto znesek razlike v plači. Ker je s plačilom prišla v zamudo, mora tožniku plačati tudi zakonske zamudne obresti. V skladu z 11. členom pogodbe o zaposlitvi z dne 21. 5. 2019 se plača izplača vsak mesec do 15. v mesecu za pretekli mesec. Glede na navedeno je zamuda s plačilom nastopila naslednjega dne, zato je dolžna tožena stranka tožniku povrniti zakonske zamudne obresti, ki tečejo od razlik v neto plači, od vsakega 16. dne v mesecu za pretekli mesec. Ker je tožnik zahteval obresti od 6. dne v mesecu za pretekli mesec, kar ni utemeljeno, je sodišče zahtevke v presežku za plačilo obresti za čas od 6. dne do 15. dne v mesecu za pretekli mesec zavrnilo.
15. Tožnik je v tožbenem zahtevku zahteval, da ga tožena stranka pozove nazaj na delovno mesto direktor NPU. Glede na to, da je tožena stranka tožnika s sklepom z dne 8. 12. 2020 ponovno premestila na drugo delovno mesto (glede tega je vložena nova tožba – opr. št. I Pd 90/2021), lahko sodišče v tem sporu odloča le o pravicah tožnika do nove premestitve. Poziv nazaj na delovno mesto direktor NPU tako v tem postopku ni utemeljen, pač pa bo predmet obravnave v postopku I Pd 90/2021, v katerem ima tožnik prav tako postavljen zahtevek za poziv na delovno mesto direktor NPU. Glede na navedeno je sodišče tožbeni zahtevek v tem delu zavrnilo.
16. Ni utemeljen ugovor tožene stranke, da je glede poziva nazaj na delovno mesto direktorja NPU, priznanja pravic in plačila plače podana litispendenca (obstoj pravde) in bi bilo potrebno tožbo v tem delu zavreči. Tretji odstavek 189. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nadaljnji) določa, da dokler teče pravda, se ne more o istem zahtevku začeti nova pravda med istimi strankami; če se pravda začne, sodišče zavrne tožbo. V skladu s prvim odstavkom cit. člena pa se pravda začne z vročitvijo tožbe toženi stranki. Nesporno je, da se je prva začela pravda v predmetni zadevi, vodeni pod opr. št. I Pd 828/2020, tako da bi, če bi šlo za isti zahtevek, lahko kvečjemu prišlo do litispendence v pravdi, ki se je začela kasneje, to je pod opr. št. I Pd 90/2021. Ugovor tožene stranke v tej zadevi je že iz tega razloga neutemeljen. Neutemeljen pa je tudi iz razloga, ker sicer pri zahtevku za obdobje od 21. 12. 2020, ki je v obeh tožbah identičen, ne gre za isti zahtevek, saj je za zahtevek za priznanje pravic in plačilo plač pri obeh delovnopравnih zadevah podana druga dejanska podlaga in drug pravni temelj. Enako velja za zahtevek za poziv nazaj na delovno mesto direktor NPU.

17. O ostalih navedbah obeh strank se sodišče ni opredelilo, ker za sprejeto odločitev niso odločilnega pomena.
18. Ker je tožnik z zahtevkom v pretežnem delu uspel (zavrnitev zahtevka je bila iz razloga nove premestitve tožnika, podane po vloženi tožbi), mu mora tožena stranka skladno s tretjim odstavkom 154. člena ZPP povrniti stroške postopka (o katerih odloča s to sodbo) v celoti, svoje stroške pa krije sama. Sodišče je tožniku skladno z Odvetniško tarifo (OT, Ur. l. RS, št. 2/2015) priznalo nagrado za tožbo v višini 300 točk (1. točka tar. št. 15), za pripravljalni vlogi z dne 22. 10. 2020 in 13. 5. 2021 v višini 2 x 225 točk (2. točka tar. št. 15), za zastopanje na prvem naroku v višini 300 točk (3.a točka tar. št. 15), za pritožbo z dne 22. 5. 2020 (predhodni postopek pri delodajalcu je bil nujen, zato so odvetniški stroški utemeljeni) v višini 250 točk (tar. št. 14/5), za predlog za izdajo začasne odredbe z dne 27. 10. 2020 v višini 150 točk (tar. št. 27/2), za odgovor na ugovor z dne 27. 11. 2020 v višini 300 točk (tar. št. 27/6), za odgovor na ugovor po izteku roka z dne 15. 2. 2021 v višini 300 točk (tar. št. 27/6), skupaj 2350 točk, kar ob upoštevanju vrednosti odvetniške točke v času odločanja (0,60 EUR) znese 1.410,00 EUR. K temu je prišteti še materialne izdatke v višini 20,10 EUR (11. člen OT), 20 % DDV v višini 282,00 EUR ter sodno takso za predlog za izdajo začasne odredbe v višini 30,00 EUR in pritožbo zoper sklep o začasni odredbi v višini 33,00 EUR. Skupni priznani stroški tožnika znašajo 1.775,10 EUR. Sodišče je priznalo samo stroške, ki so bili za pravdo potrebni (prvi odstavek 155. člena ZPP).
19. Sodišče o priglašениh stroških sodne takse za postopek na prvi stopnji ni odločilo, ker še ni zapadla v plačilo. Po 3. točki prvega odstavka 5. člena Zakona o sodnih taksah (Ur. l. RS, št. 37/2008 in nadaljnji) taksna obveznost za postopek o individualnih delovnih sporih zaradi izplačila denarnih terjatev iz delovnega razmerja pred sodiščem prve stopnje nastane takrat, ko je sodna odločba vročena stranki.

PRAVNI POUK:

Zoper sodbo je dovoljena pritožba v roku 30 dni od prejema pisnega odpravka. Če se pritožba odda na pošto priporočeno, se šteje datum oddaje na pošto za dan vročitve sodišču, na katero je naslovljena. Pritožbo je treba vložiti pisno v dveh izvodih na naslov sodišča, Resljeva 14, Ljubljana, o njej pa bo odločalo Višje delovno in socialno sodišče. Pritožba mora obsegati navedbo sodbe, zoper katero se vlaga, izjavo, da se sodba izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika. Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozvalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni. Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in

tudi niso podani pogoji za njeno oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks,
se šteje, da je pritožba umaknjena.

Ljubljana, 2. 7. 2021

Predsednica senata:

višja sodnica

Mirjam Jaklič Petrovič

